

Данас у целој нашој геополитичкој сфери расте утицај судске моћи. То је последица различитих спољних и унутрашњих фактора. У спољне факторе углавном спадају појачана глобализација, интеграција и федерализација Европске уније. Установе које су традиционално биле одговорне за оцену уставности законских норми и за заштиту основних људских права и слобода сада имају мању моћ, јер се круг питања на која су утицале све више сужава, што се може запазити и изван Републике Словачке. Потенцијални несклад уставних и интегративних правила је искључен, јер интегративни уговори или закони донесени на основу њих имају предност, због чега не може доћи до правог сукоба.

На основу изложеног, може се извести закључак да између интегративних уговора и уставног права постоји знак једнакости, односно да се интегративни уговори могу ставити на ниво уставног права. Право Уније (интегративно право) је заиста интегрисано у правни систем држава-чланица, па сачињава део правног поретка који се примењује у Републици Словачкој. Међутим, оно не представља део домаћег права, јер сачињава посебан правни поредак. Према начелу приоритета, примена права Уније у оквиру државе-чланице безусловна је и загарантована. Потенцијалне одлуке уставног суда у којима би се тврдило да примена права Уније крши устав, те да се стога оно не може применити у домаћим условима, немају утицаја на право Уније. Међутим, нема сумње да би у накнадном судском поступку, који би се водио због кршења обавезе да држава примени право Уније, Европски суд правде, приликом доношења своје одлуке, узео у обзир принципе супсидијарности и пропорционалности, према којима садржај и вид деловања Европске уније мора остати у границама неопходним за постизање циљева Европске уније (члан 5. у Повељи Европске уније), као и принцип који Европску унију обавезује да уважава „национални идентитет“ држава-чланица (члан 4, став 2. Повеље Европске уније).

Међу наведене унутрашње факторе спадају и смањен значај и престиж уставног суда у корист редовних судова, који су се у примени закона Уније изједначили с уставним судом. Од националних судова се тражи да домаћа правила тумаче у највећем сагласју са правилима Уније. Суд правде Европске уније тај аргумент заснива на одредбама члана 4, став 3. Повеље Европске уније, у коме се наводи опште начело лојалне сарадње. Уставни принцип према коме националне правне норме, укључујући и устав, треба тумачити у складу са принципима европске интеграције и кооперације власти Уније и власти државе-чланице, проистиче из члана 1. став 2. Устава, повезаног са начелом лојалне сарадње.

Уставни суд у Републици Словачкој има шире надлежности у погледу заштите уставности. Када су у питању овлашћења Уставног суда, треба направити разлику између превентивне и накнадне оцене уставности. Разлика је у валидности правне норме. Уставни суд спроводи превентивну